

**Ukas
nittedøl**

Eline Storvik Grønvold (14)

Akkurat nå: Gleder seg til Hakadalsrennet søndag
Bor: På Fuglåsen

Går for hjemmeseier

Selv om Eline Storvik Grønvold føler seg best i klassisk stil, vil hun kjempe om seieren i søndagens fristilrenn i Varingskollen.

– Så du foretrekker klassisk langrenn?

– Akkurat nå føler jeg meg best i klassisk, ja. Men det endrer seg fra år til år. For to år siden var det for eksempel fri teknikk jeg følte meg best i.

– Mange klager over den dårlige skivinteren vi har hatt denne sesongen. Er du blant dem?

– Egentlig ikke. For jeg mener at det alltid går an å finne snø, bare du jakter på den.

– Og langrennsløypa i Varingskollen holder god nok standard til at søndagens renn garantert kan gjennomføres?

– Ja da. Her er det fine forhold, og der hvor det begynner å bli litt lite snø, blir det fylt på.

– Men årets vinter må jo ha vært litt annerledes likevel?

– Ja, kanskje litt annerledes på den måten at vi har fått trent mindre langturer og mer på teknikk og hurtighet i kortere løyper, som i lysløypa her i Varingskollen.

– Noe som har vært en stor opplevelse for meg denne vinteren, var å få delta i Hovedlandsrennet for første gang. Utrolig morsomt selv om jeg ikke oppnådde toppresultater. Jeg ble nummer 21 på 5-kilometeren og nummer 49 på sprinten. Men det som var så stort å oppleve, var for eksempel de proffe smøreteltene og at det var så vanvittig mange med. Nærmere 200 bare i min klasse.

– Og denne sesongen har du gått mye på rubbeski antakelig?

– Ja, det har jeg. Tidligere var jeg veldig redd for å bruke rubbeski i renn, men det har vært tryggest denne sesongen. Hvor mange par ski jeg har? Nei, det vet jeg ikke helt.

– Hvor mange aktive langrennsløpere er dere i HIL i din aldersklasse?

– Vi er seks, fire jenter og

to gutter. Ikke så mange, men flere enn i for eksempel GIF.

– Er sesongen slutt etter Hakadalsrennet?

– Ikke helt, det gjenstår fortsatt noen renn. Som klubbmesterskap i tillegg til Hakadalsrennet, og så er det cup avslutning i Nordåsen helga etter. Så håper vi også å kunne stille lag i KM stafett i Nes, med tre jenter.

– Men da er det over for i år. Og da gjør du hva?

– Tipper jeg bevilger meg en måneds fri, mer eller mindre,

og bruker tid på å være sosial med venner. For det blir det ikke så mye av gjennom vintersesongen. Så blir det sikkert å trene med ruller og løping, og noe sykling. Søstren min er aktiv syklist, og det er veldig fint for meg med litt annerledes trening. Uansett, så liker jeg å komme meg ut. Jeg blir litt slapp hvis jeg ikke får trent.

– Du går i 9. klasse på Hakadal ungdomsskole. Har du tenkt noe på veien videre, om du skal søke deg til toppidrettsgymnas?

– Jeg forsøker å ikke tenke så veldig mye på det, siden det fortsatt er ett år til jeg skal søke videre utdanning. Men jeg har vært på infosamling på Norges Toppidrettsgymnas på Lillehammer, og jeg må innrømme at jeg fikk litt lyst til å gå der. Men så er det reiseveien, da. Hvis vi blir flere som velger Bjertnes og idrettsfag der, så kan jo det også bli et veldig bra miljø.

Tekst og foto: Kari Tvesøy

På tampen

Så feil de tar

Det er på tide å komme ut av skapet. Jeg ble mobbet. Fra første klasse til jeg var ferdig med ungdomsskolen.

For sikkerhets skyld har jeg unngått typiske kvinnearbeidsplasser. Der er ofte skolegården og hakeordenen levende og intakt ennå. Små små mennesker som trenger å trampe på andre for i det hele tatt å føle at de har noen verdi. Så feil de tar.

Jeg har alltid trivdes bedre blant gutta. Klare meldinger. Ingen renkespill og strategier. Men det er jo det blant gutta og. Jeg veit.

Jeg ble mobbet fordi jeg var tynn. Fordi jeg var flink på skolen. Fordi jeg var stille og sjenerert. Og mobbing klistrer seg fast på et vis. Som en andre hud. Som et merke. Leder til mer.

«Vi får ikke gjort noe med det. Det beste er nok å flytte,» fikk mamma beskjed om på én skole. Da hadde jeg grått for første gang. For man tåler og tåler. Med rett og sterk rygg. Aldri vise at det når igjennom. Stikkene. Kommentarene. De snudde ryggene. Ensomheten. Den dagen.

Jeg husker det tomme klasserommet. Alle de tomme pultene. Som store tause hånende kjefter. Det ultimate bildet på å være helt utenfor.

I hånda arket. Der alle guttene i klassen hadde skrevet under på: «Selv om jeg får 100 000 kroner vil jeg ikke være sammen med Liv Seiff». Det var mye penger i 1981.

Mobbingen fortsatte på ny skole. Den gjør gjerne det. Menneske med skår i. Merket. Utrent i spillet.

Og så slutter det. Videregående en drøm. Jobb og universitet og voksenliv. Med en arig liten motor i magen: Jeg skal pokkern ta meg vise dem!

Jeg er fortsatt tynn. Jeg er smart og flink og tøffere enn toget. Jeg har jobber jeg elsker, som gir mening.

Og i svake stunder tror jeg ikke en døyt på det.

For et lite sted her inne i meg kan jeg aldri slippe unna skolegården og de bortvendte ryggene og tiskingen og kallenavnene og alt det man verken kan forsvare seg mot eller slåss mot. Verken da. Eller nå.

Og jeg er ikke alene om det. Det er mange av oss.

Heldigvis er det ikke så mange svake stunder. Og de blir færre.

For som Karlsson på taket har jeg motor og dobbelt propell. Og jeg er like sterk som Pippi Langstrømpe. Uten å måtte trampe på andre. Pokkern ta.

